

Adunare și Împărăția lui Dumnezeu

Întrebări și răspunsuri

Întrebare: Ce deosebiri există între Adunare și Împărăția lui Dumnezeu?

Răspuns: Adunarea Dumnezeului celui viu este formată din toți cei care au acceptat Evanghelia și au primit Duhul Sfânt începând cu ziua Rusaliilor până la răpire (Faptele Apostolilor 2; Efeseni 1.13; 1 Corinteni 12.13). Ea a luat ființă prin turnarea Duhului Sfânt în ziua Rusaliilor; ea este strânsă pe pământ până la răpire și apoi primită pentru veșnicie în Casa Tatălui. Adunarea va rămâne deci un timp limitat pe pământ. Ea este un organism viu, ceresc, pentru că nădejdea ei nu este îndreptată spre pământ, ci spre cer.

Împărăția lui Dumnezeu este domeniul de domnie al lui Dumnezeu în această creație; ea a început când Domnul Isus, Împăratul acestei împărății, a umblat ca Om pe acest pământ. Această împărăție durează și acum, în timpul lipsei Împăratului lepădat și de aceea a primit o formă mai degrabă ascunsă. Împărăției lui Dumnezeu îi aparțin toți oamenii care, fie dintr-o convingere a credinței, fie numai printr-o mărturisire exterioară, îl recunosc pe Domnul Isus ca Stăpânitor, adică toată creștinătatea în timpul prezent, iar în împărăția de o mie de ani, toată populația lumii.

Adunarea lui Dumnezeu este obiectul planului Său veșnic în Hristos (Efeseni 3.10, 11), în timp ce împărăția, ca administrarea plinătății timpurilor este limitată în timp (Efeseni 1.10). Cei care aparțin Adunării sunt aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4), în schimb, despre împărăție, Domnul Isus spune că este pregătită de la întemeierea lumii (Matei 25.34). Viitorul Adunării este în cer, în Casa Tatălui, împărăția se întinde însă numai peste întreaga creație.

În toate aceste deosebiri există totuși un lucru comun foarte important și prețios: Domnul Isus ocupă, după gândurile lui Dumnezeu, atât în Adunare, cât și în împărăția lui Dumnezeu, cel mai înalt loc. Ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, El este temelie și ziditorul Adunării (Matei 16.16-18), iar ca Omul proslăvit este Capul ei (Coloseni 1.18). El va fi în toată veșnicia Cel căruia cei mântuiți Îi vor aduce adorare și care va ocupa în mijlocul lor cel mai înalt loc al slavei.

Prin lucrarea Sa la cruce, Domnul Isus Și-a dobândit dreptul de domnie ca Împărat peste împărăția Sa și măntuiește pe cei care cred în El și Îl acceptă ca Salvatorul lor și care aparțin astfel Adunării lui Dumnezeu (Evrei 10.12-14). Deci Dumnezeu vrea ca Fiul Său preaiubit, la care a privit întotdeauna cu plăcere, să ocupe primul loc atât în împărăția lui Dumnezeu în această creație, cât și în veșnicie în mijlocul alor Săi.

Împărăția lui Dumnezeu era un termen cunoscut deja în Vechiul Testament și care desemna domnia lui Dumnezeu prin Fiul Său, Omul proslăvit Isus Hristos, asupra întregii creații. Când a apărut Împăratul, a început împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Cel care recunoaște autoritatea lui Hristos, adică Îl mărturisește și se numește creștin, aparține împărăției lui Dumnezeu (sau împărăția cerurilor).

Adunarea lui Dumnezeu era în Vechiul Testament o taină încă nedescoperită. Acest lucru rezultă din pilda despre perla prețioasă. Adunarea, care este o imagine a acestei perle prețioase, formează partea cea mai importantă din împărăția lui Dumnezeu. Așa cum negustorul a vândut totul pentru perlă, tot așa Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea (Efeseni 5.2).

De aceea fiecare creștin adevărat este un mădular al Trupului lui Hristos și are în același timp un loc în împărăția lui Dumnezeu. În primul sens, Îl cunoaște pe Hristos ca și Cap, iar în al doilea, ca și Domn și Stăpân. În apartenența la împărăția lui Dumnezeu iese la iveală o relație de autoritate, care trebuie să se dovedească printr-o ascultare necondiționată față de Domnul Isus. Apartenența noastră la Adunarea lui Dumnezeu reprezintă o legătură mai strânsă, care este caracterizată de dragostea desăvârșită. În gândurile lui Dumnezeu, fiecare își are locul lui.

Nu oricine se găsește în împărăția lui Dumnezeu este și un mădular al Adunării. Așa cum se prezintă astăzi împărăția lui Dumnezeu, corespunde conform amplitudinii ei creștinătății mărturisitoare. Dar cine are numai o mărturisire creștină goală, adică „aparține” de o biserică sau alta, fără să fie născut din nou, se află de fapt din punct de vedere exterior în împărăția lui Dumnezeu, domeniul în care are valabilitate autoritatea Domnului Isus, dar nu aparține de Adunarea Dumnezeului celui viu, ca și credincios salvat și pecetluit cu Duhul Sfânt.

Adunarea și împărăția lui Dumnezeu sunt deci două gânduri diferite. A le acorda atenție, dar și a le diferenția este de mare însemnătate pentru practica vieții creștine. Un exemplu în acest sens este pilda despre neghină (Matei 13.24-30). La întrebarea robilor, dacă să adune neghina, stăpânul spune: „Nu, ca nu cumva, adunând neghina, să smulgeți și grâul o dată cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la timpul secerișului, voi spune secerătorilor: culegeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunați-l în grânarul meu”. În împărăția lui Dumnezeu (împărăția cerurilor), în timpul prezent al absenței Domnului, are valabilitate principiul: răul crește fără ca slujitorii Săi să intervină. La venirea Sa, El Însuși va efectua judecata asupra celor vii (Matei 25.31-46) și astfel va despărți oile de capre, respectiv grâul de neghină. Dar în Casa lui Dumnezeu, în Adunarea Dumnezeului celui viu, are valabilitate principiul: „Orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer”; „Înlăturați pe cel rău dintre voi” (Matei 18.18; 1 Corinteni 5.13). În Adunare trebuie să se corespundă sfințeniei lui Dumnezeu printr-o disciplină spirituală.